

BEATE HEIDE.

NAMMALÁVLLA
NAVNESANGEN

NINA MARIE ANDERSEN

BEATE HEIDE

NAMMALÁVLLA NAVNESANGEN

Sámegillii jorgalan • Oversatt til samisk: Thomas Hansen
Govat • Illustrasjoner: Nina Marie Andersen

Idut 2019

Jiekŋaguovža gidde čalmmiid. Son ribaha nohkkat. Juohke háve go son moriha, de son njammá mielkki eatnistis. Ja de son vanahallá, gullá lávlaga ja fas oadđá.

Nu mannet ollu beaivvit. Máilbmi lea oadjebas. Máilbmi lea liekkus. Máilbmi lea son ja eadni.

Isbjørnungen lukker øynene igjen. Han sovner. Hver gang han våkner, drikker han melk fra mora si. Så strekker han seg, hører sangen og sovner igjen.

Slik går mange dager. Verden er trygg. Verden er varm. Verden er mamma og han.

Nu čuovgat! Nu stuoris!

– Eadni? čivga čurve. – Eadni, dát go lea munno máilbmi?

Eadni nivkala ja lokte njuni biekka guvlui.

– Havsse, son dadjá, havsse man buhtis ja njálggat.

Čivga haksá, čivga guovlá, čivga ruohtada ja njuikestallá.

Olgun lea nu hávski. Lea ollu sadji duhkoraddat.

Så lyst det er! Så stort det er!

– Mamma? roper ungen. – Mamma, er dette verden vår?

Mamma nikker og løfter snuten opp mot vinden.

– Lukt, sier hun, lukt så deilig og friskt.

Ungen lukter, ungen ser, ungen springer i ville byks. Det er så deilig å være ute. Det er så mye tumleplass.

Go sii leat guhká vázzán, de goaskin bohtá girddi.
Goaskin lea buorre girddit ja oaidná buot mii lihkada Ártisas
go girddaša allin almmis.
– Gii die lea? goaskin jearrá go girddaša sin bajil ja njuniin
čujuha jieknaguovžžačivgii.
– Dat lea eatni mánná, eará eallit dadjet oktanaga. – Son lea
láhppán eatnis. Soai leigga johtimin mearragáddái gos su
eadni áiggui bivdit njurjuid.

Når de har gått lenge og vel, kommer en ørn flygende.
Ørna er en god flyger og ser alt som ferdes i Arktis fra sin
posisjon oppe på himmelen.
– Hvem er det? spør ørna mens den kretser over dem og peker
med nebbet på isbjørnungen.
– Det er mamma sin unge, sier de andre dyrene i kor.
– Han har mistet mora si. De var på vei til havet for mora
ville fange sel.

Muhto dál biekkastii. Guoldu šattai. Dál illá oidno mihkkege.
– Vácce mu manis, njálla dadjá, gáskkes mu seaibái ja doala
gitta, vai eat láhpat. Čivga dahká nu mo njálla gohčču. Sii
suolggaid vázzet garra dálkki siste, dego uhca ráiddoš.

Men nå blåser det opp. Snøen virvler rundt dem. Det er
vanskelig å se.
– Gå bak meg, sier polarreven, bit deg fast i halen min, så
mister vi ikke hverandre. Ungen gjør som han har fått beskjed
om. Langsamt går de videre i snøstormen, som et lite tog.

Dál sii leat joavdan gitta jiekŋaravdii. Áhpi lea nu guhkás go čalbmi oaidná. De váhččii. Čivga čuožžu ja guovlá. Gal áhpi lea čáppat! Muhto gos eadni lea?

Nå er de kommet helt til iskanten. Utenfor strekker havet seg viden omkring. Stormen stilner av. Ungen blir stående og se. Så vakkert det er, havet! Men hvor er mamma?

